

Gan jau saies.

Ritēja augusts. Es nīku mājās uz dīvāna, atkopjoties no divu starpskriemeļu disku trūču akūta pasliktnājuma. Kāduvakar, aptuveni pāris nedēļas pirms Mauciena starta nemainīgā datuma, mans dzīvesbiedrs Kristaps, kurš līdz šim airējis tikai izklaides nolūkos un sagādīšanās pēc nobraucis arī vienu GB tieši ap to laiku, kad pārtraucu airēt es, paziņo, ka 21. augustā nebūs mājās, jo viņam piedāvāts maukt Salacu. Sirds iesāpas gandrīz tikpat dikti kā mugura, jo Salacu maukt vienmēr esmu gribējusi, bet nekad nav sanācis, allaž traucējuši Nepārvarami Apstākļi. Traumatologi, pie kā nupat konsultējos, teiktu, ka arī šoreiz apstākļi ir visai nepārvarami, jo sēdēt vairāk par pusstundu man nav ieteicams. Bet tas taču būtu diezgan stulbi, klausīt ārstus, un vēl jau man ir arī recepšu pretsāpju opiāti. Gan jau saies. Arī Kristaps saka – *nemīz*, būs labi, braucam, tev šis patīks un sagādās prieku. Zvans mĀRIM, un ir atļauja startēt kā trešajam ritenim Kristapa un Stūrmaņa A.L. komandai. Jānis Balodis apsola laivu un vešanu.

Ierodamies startā pusdeviņos. Pienāk Zaķis un apskauj mani. Esmu no sirds aizkustināta, ka mani vēl kāds atceras, neesmu piedalījies airēšanas pasākumos tieši 5 gadus. Kamēr ģērbjamies, Andris saka, ka obligāti vajagot vilkt garās bikses, citādi būs, kā vienreiz sanāca viņa pāriniekam, kurš atdzēsējis muskuļus un vairs nav varējis paairēt. Uz brīdi pārdomāju savas štruntīgās dzīves izvēles, man līdzī ir tikai pavisam īsi šorti. Ai, bet kājas tak būs iepakotas laivā, gan jau saies. Vēl ar Andri salīdzinām ekipējumu – viņam ir piepūšams spilvens sāpošajai mugurai, man *memory foam*. Es jau gan domāju, ka mūsu apvienoto komandu vajadzēja saukt "Kolektīvās nedienas".

Startā Andris aizplēš pa priekšu kopā ar Stavro, mēs ar Kristapu palaižam garām tos, kas gatavi skriet. Pēc dažām minūtēm saprotu, ka airi vajadzēja piegriezt drusku citādi, mēģinu pārregulēt, bet klemme neveras vaļā. Kristaps saka, lai iedodu palīdzēt, un nolauž klemmi pavisam. Nu, tā, tagad būs jāpērk Balodim jauns airis, un līdz finišam jāairē, ar tādu, kāds ir. Ko citu lai saka – gan jau saies.

Burtniecā kopā ar dažiem citiem airētājiem mēģinām saprast, kur vispār jābrauc. Kristaps aizbraucis kaut kur pa priekšu. Pajautāju blakus esošai grupiņai, vai viņiem ir kāda nojausma, kur braukt, un saņemu atbildi, ka ne mazākās. Sajūta drusku kā savulaik RAID mačos, kur mēģini saprast, kas vispār ir jāmeklē. Nez, vai vajadzēja paņemt arī kompasu? Patirināties kādu brīdi, līdz redzam, ka pie tālumā esošās gaismiņas sāk piebraukt citas gaismiņas. Ā, nu re. Braucam turp. Piebraucot man prasa komandas numuru – es taču nezinu, kāds ir mans komandas numurs. Saku, ka braucu ar Stūrmani. Man pretī smeļ, ka te jau kādi pieci brauc kopā ar Stūrmani. Hei, esmu labā kompānijā! Bet Zaķis mani atceras, tad jau būšu pierakstīta. Tā teikt, saies. Tālāk atrodu Kristapu, mēs, protams, apmaldāmies niedrēs un esam ļoti pateicīgi igauņu meitenēm, kuras airē 3x ātrāk par mums un izņem līkumu nepareizā virzienā, kurā gribējām doties – paldies viņām, ka mums tas nebija jādara.

Atgriežoties pie starta vietas, satiekam Andri, un tālāk jau airējam trijatā. Drīz seko trauksmaina pirmā satikšanās ar zemūdens akmeni, kuru naktī neredz un kurš sašvunkā laivu, bet viss beidzas labi. Tiekam līdz Mazsalacas tiltam, kur jābrauc pa krācēm. Es zinu, ka absolūti visi, šo lasot, pie sevis saka "Nu, Lea, tur tak vispār nekā nav", bet man ir bail arī no minikrācēm, esmu mierīgu ūdeņu cienītāja, šis brauciens tumsā tur mani konstantā stresā un

šobrīd (un vēl daudzus brīžus turpmāk) skaļi un artikulēti krītu panikā, jo nekā daudz arī nevar redzēt, bet nav jau variantu – jābrauc iekšā ir. Par laimi, tiešām nav traki. Ai, nu, tad jau saies. Visās krācēs un seklumos atpalieku no puikām, jo mēģinu lēnām un mierīgi nopeilēt uz drošāko trajektoriju. Tas labi strādā līdz brīdim, kad kādās no nākamām krācēm klausu Kristapa “brauc pa labi” un ieķīlējos starp diviem akmeņiem – vienu laivas priekšpusē un otru pakalpusē. Bakstos, bet netieku ne uz priekšu, ne atpakaļ. Piebrauc Andris un saka, vai varu aizsniegt akmeņus ar rokām un izstumdīt sevi. Iebāžu rokas līdz elkonim abās pusēs – nekā, tur tik ūdens. Beigās ar pagalam neseksīgām gurnu kustībām izdodas sevi atbrīvot, un braucam tālāk. Turpmākā ceļā atkārtēju šo vēl pāris reizes, bet tur jau vaļā tikšana vieglāka. Vispār ir sajūta, ka spēlēju interaktīvo spēli “Rockemon Go”, kuras mērķis ir savākt visus zemūdens akmeņus ar mērķi laimēt galveno balvu – iespēju pirkt Balodim jaunu laivu.

Brauciena episkākais brīdis – nikns lietus, kas žilbina dziestošā luktura gaismā, miglas vāli, kas nāk virsū kā šausmenēs un aizsedz visus zemūdens akmeņus, kuri noteikti jau uzglūn manai laivai, un knišļu bari, kas lido sejā par spīti lietum. Labi vismaz, ka laicīgi iepakojos plēves mētelī un pati esmu sausa un siltumā. Brauc Salacu, viņi teica. Būs forši, viņi teica. Tev patiks, tu izbaudīsi un būsi priecīga, būs romantika zem zvaigznēm, upē naktī pīles klieds un viss tāds. Zvaigznes pēc tam patiešām mums par godu tiek ieslēgtas, pīles gan nekliež, bet skrien manai laivai tieši virsū, laikam grib manu bulciņu. Bieži nodomāju – te noteikti ir ļoti skaisti dienā. Nekad iepriekš neesmu braukusi Salacu – tagad būšu braukusi naktī, bet pie tām pīlēm vajadzēs atgriezties kādreiz dienasgaismā.

Visu nakts laiku pilnīgi līdz galvassāpēm nervozēju par to, ka īsti nekontrolēju situāciju, un gaidu saullēktu. Kad beidzot uzaust gaisma un lukturi var izslēgt, man kā ar klikšķi atlaiž uzvilktos nervus. Ir gaišs, visu var redzēt, ūdens ir gluds, dzīve ir fantastiska. Andris prasa, vai es darbojos uz saules baterijām, jo enerģijas un laimes sajūtas man pēkšņi ir pārpārēm. Lūk, gaismu sauca, gaisma ausa, augšām cēlās Gaismas pils, tobiš es. Pat krāces vairs nebiedē, jo tagad redzu, kur ir akmens, kur ir braucams. Tagad pavisam noteikti viss saies.

Tikmēr noplīsis ir Kristaps, kuru apsēdis nogurums, izmirkšana lietū, tulznas uz plaukstām un “sāpošais pilnīgi viss”. Ar katru kilometru kļūst sliktāk, viņš pacietīgi airē, bet vairs nerunā, mēs ar Andri ik pa brīdīm pagaidām. Uz viņa fona man drusku neērti laivā sprinģot kā teļam pavasara ganībās, bet tieši tik laimīga es jūtos pēc izdzīvošanas naktī. Vēl tikai Vīķu krāces, bet pat tās vairs nebiedē, lai arī īpaši eleganti iznesties neizdodas. Laivas priekšgalu piemeklē tik skaļš krakšķis, ka jautāju biedriem, vai tur nav kāds caurums. Andris gan saka, ka pēc Titānika es pagaidām neizskatos. Nu, tad jau līdz finišam saies. Piedod, Jāni, es centos, goda vārds!

Pēdējie kilometri, un tad jau Andris dzied sveiciena dziesmu sagaidītājiem finišā. Viss ir sagājis, esam dzīvi, esam grūtību nesalauzti, esam nepeldējuši, mana mugura nesāp vispār nemaz un dzīve ir skaista. Izkāpjot vēl norauju uz mutes, bet tas jau sākums. Prieks atkal skatīt pazīstamās sejas dienasgaismā, prieks redzēt, ka joprojām varu paairēt, prieks zināt, ka daudzus drīzumā satikšu GB. Pēc piecu gadu pauzes saprotu, ka dzīvē tomēr jāturas pie lietām, kas rada laimes sajūtu, tostarp pie airēšanas. Un pārējais, kā saka, gan jau saies.

